

Dilluns, 16 de Febrer de 2009.

"Al país li cal més autoestima i el respecte que es mereix"

Assumpta Fargas Presidenta del Tercer Congrés Catalanista

Vicenç Relats

El Primer Congrés Catalanista es va fer el 1880 i el segon el 1883, impulsats per Valentí Almirall. Què ha de significar un Tercer Congrés l'any 2009?

És veritat que hi ha un espai enmig molt gran... El referent són aquests dos congressos, que van suposar un impuls per al catalanisme i van fer pujar les aspiracions nacionals un graó. Sense fixar-se un objectiu concret, el congrés pretén ajudar a anar una mica més enllà en la nostra capacitat de decidir com a poble.

I què cal per avançar-hi?

Una de les idees més presents al congrés és treballar des de la transversalitat, perquè no el promou cap partit sinó gent identificada amb el fet que som un poble, un país, que hem d'anar més enllà, guanyant quotes de poder. Això ens agrupa a tots, tot i que les fites puguin ser diverses. Es tracta de tenir una bona base de reflexió, que ens permeti concloure unes idees - potser poques, però clares- que ens facin avançar.

Quines poden ser aquestes idees força?

El disseny de l'estructura del congrés ja retrata una mica el que es vol. Hi ha quatre presidents d'honor (Jordi Pujol, Pasqual Maragall, Heribert Barrera i Joaquim Rigol), de partits diferents, però que representen les nostres institucions des de la recuperació de la democràcia. Aquest fil conductor exemplifica la voluntat de destacar més allò que ens és comú i ens ajunta que no el que ens separa. És una de les idees centrals, perquè vivim un moment en què sembla que només es destaca el que ens diferencia.

Certament, la unitat no sembla un valor en alça en el catalanisme polític...

Doncs aquí és on nosaltres volem insistir. Els partits han de fer les seves funcions, però un moviment com un congrés que aplega gent de la societat civil de forma participativa ha de destacar més el que ajunta que el que separa.

Els dos primers congressos catalanistes van tenir un gran impacte, perquè van obrir el camí de realitzacions com les Bases de Manresa, la Solidaritat Catalana, la Mancomunitat, l'Estatut i la Generalitat... Què hauria de venir ara?

Ara hem de pujar un graó més. Les condicions fan pensar que és hora de pujar un tram sencer.

Cap a on? Cap a exercir l'autodeterminació?

Implícitament hem d'anar cap aquí, a augmentar quotes per poder decidir què som i, sobretot, què volem ser. Potser no arribarem a la definició exacta del què, però sí l'esperit de cap a on.

I quan ja tenim institucions polítiques, el catalanisme l'ha de reivindicar la societat civil?

Sí, perquè hem de fer més visible la unitat i fer per manera que l'opinió de la gent s'expressi, trobi fòrums per dir la seva; el que li agrada i el que no. El Congrés vol fer d'altaveu de la gent. El Congrés fixa el debat en 4 àmbits. Per què? Són els quatre àmbits que hem cregut que centren les preocupacions més punyents del país: economia i innovació; llengua i cultura; societat i valors, i àmbit polític. Hi ha sessions de treball per a cada àmbit, en reunions plenàries però també a través de la web. Es portaran a terme durant un any i la idea es portar al Parlament els punts centrals que s'hi consensuïn, perquè els partits els tinguin com a element de reflexió. Creiem que és un moment oportú i necessari, perquè han passat moltes coses en poc temps i hi ha certa sensació de desorientació. La gent sembla que estigui desmobilitzada, però alhora hi ha més inquietud i ganes d'anar més enllà, segurament perquè veure com costen qüestions com les del finançament fa pensar que hem tocat fons i que ens cal més valentia.

Digui, digui... doncs.

No es pot amagar que una bona colla de gent voldríem ser més del que som, més lliures i més capaços de poder-nos organitzar per nosaltres mateixos, o veure més respectada la nostra llengua i cultura, sense haver de demanar permisos sempre per tot. Al país li cal tenir més autoestima per assumir sense complexos el que som i obtenir el respecte que ens mereixem. Hem d'estar més segurs de nosaltres mateixos. A què atribueix la desorientació que veu en la ciutadania catalana? Fa de mal dir... Els partits fan la seva feina i sort n'hi ha, però no tot acaba aquí. Hem passat una etapa -això deu ser com la llei del pèndol- en què la política ha quedat en mans dels aparells dels partits i hi ha molta gent que no troba la manera d'expressar-se, d'opinar en àmbits importants. I

en clau de partit se'ns escapen moltes coses. A mi no m'agrada el discurs de l'apatia i de dir que la gent passa de tot. Hi ha molta més gent de la que sembla que pateix per tot això...

O sigui que els partits i les seves disputes acaben sent un fre a la reconstrucció nacional...

Sí, i hi ha d'haver alternatives per al debat des de la gent. En aquest moment n'hi ha moltes i totes són benvingudes, perquè ningú té l'exclusivitat en res i això demostra que hi ha inquietud. Les estructures de partit són necessàries però no suficients, i ara estem massa decantats a fer passar la política només pels partits.

I què proposarà el Congrés als partits?

No ho sé, jo no em puc avançar a les conclusions, però estic segur que, per exemple, una gran part de ciutadans estarien d'acord a demanar que els partits facin llistes obertes. Hi ha molta gent que ho demana, però qui posa el cascavell al gat?